

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. Y.**, narozený dne X.
státní příslušnost: Ruská federace
bytem v ČR: X.
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2023, č. j. OAM-418/ZA-ZA11-VL14-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 9. 2023, č. j. OAM-418/ZA-ZA11-VL14-2023, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Matěje Šedivého, advokáta.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce ve své žalobě namítá, že mu v domovském státu hrozí perzekuce, pokud bude projevovat vlastní politické názory. Takové projevy jsou ruskými právními předpisy kriminalizovány. Dále vyjadřuje obavu, že může být mobilizován, tj. povolán k bojům na Ukrajině. Je X., nesouhlasí s postupem Ruska vůči Ukrajině a svůj názor projevil účastí na demonstracích v Moskvě a v České republice a aktivitou na internetu. Dále žalobce ve své žalobě uvádí, že žalovaný brannou povinností a povinnou vojenskou službu označuje za základní státoobčanské povinnosti a podporuje žalobcovo angažmá v této válce, ačkoli Česká republika pokládá postup Ruska za projev státního terorismu. Žalobce dále vnímá rozdíl mezi účastí ve válce na straně bránícího se státu oproti straně útočícího státu. Dále bylo žalobci ze strany X. sděleno, že byl poptáván odvodovými pracovníky, kteří zjišťovali jeho pobyt. Žalobce se také domnívá, že žalovaný nevedl řízení způsobem vedoucím ke zjištění skutečného stavu věci a nezohlednil azylově relevantní pronásledování. V závěru navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.
3. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že posoudil žalobcovy obavy z mobilizace z hlediska zásad uvedených v Úmluvě o právním postavení uprchlíků, Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků, Mezinárodním paktu o občanských a politických právech a Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Odkazuje rovněž na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 7. 1998, č. j. 6 A 508/97, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2004, č. j. 7 Azs 321/2004. Podle žalovaného jsou státy oprávněny žádat po svých občanech splnění vojenských povinností a nepříjemnosti v případě výkonu vojenské služby, případně obavy z jejího nenastoupení, nepředstavují odůvodněný strach podle § 12 zákona o azylu. V žalobcově případě pak nelze předpokládat, že by případný výkon vojenské služby měl být vůči němu uplatněn diskriminačně. Žalovaný dále upozorňuje, že vyhlášená mobilizace již byla ukončena a žalobcovy obavy hodnotí jako předčasné. Rovněž neopomíjí fakt, že si žalobce měl obavy možné povinnosti nastoupit do armády uvědomit dříve, když ruští vojáci působí na východě Ukrajiny a na Krymu od roku 2014 a žalobce tudíž mohl s ohledem na svůj věk a ukončené studium očekávat povolání k výkonu základní vojenské služby. Žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany pak žalovaný považuje za účelovou s cílem legalizovat si pobyt v České republice. Má za to, že odůvodnění napadeného rozhodnutí logicky a srozumitelně reaguje na zjištěné skutečnosti. Z informací předložených žalobcem a ani z podkladů ohledně země původu nevyplývá pro žalobce riziko pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy v případě návratu do Ruska. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

6. Správní spis obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6. 4. 2023, údaje k žádosti ze dne 13. 4. 2023, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13. 4. 2023, Informace MZV ČR, č. j. 13675/2022-LPTP, ze dne 24. 1. 2023 – Ruská federace: Návraty občanů Ruské federace do vlasti, Informace OAMP ze dne 31. 10. 2022 – Ruská federace: Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí, Zacházení ze strany státních úřadů a monitoring sociálních sítí, Informace Finské imigrační služby ze dne 31. 1. 2023 – Ruská federace: Vyhýbání se odvodům během mobilizace, Návraty a mobilizace, a Informace OAMP ze dne 8. 3. 2023 – Ruská federace: Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav: březen 2023, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 11. 9. 2023, č. j. OAM-418/ZA-ZA11-VL14-2023.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že se žalobce narodil v X. na X., je státním příslušníkem Ruské federace, X. národnosti a dorozumí se X. Je X. Není členem žádné politické strany či skupiny a nikdy nebyl politicky aktivní. Ve vlasti naposledy žil v X. v bytě rodičů, který je nyní prodán. Žalobce bydlel v České republice mezi lety X. a X., poté žil na X. a v Rusku, přičemž z Ruska odjel v únoru 2022 přes X. do X. Ve X. strávil tři měsíce, ve X. poté půl roku. V listopadu 2022 přijel do České republiky autobusem. Žádné vízum neměl. O mezinárodní ochranu žádá poprvé. Cítí se zdrav. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že nechce jet zpět do Ruska, podporuje Ukrajinu a je X. Účastnil se nějakých akcí na podporu Ukrajiny, ale není kvůli tomu trestně stíhán a ani nebyl zadržen. V Rusku už nemá žádnou adresu a jeho rodiče už v Rusku nežijí. Otec žalobci doporučil, aby se do Ruska nevracel. V České republice byl pak žalobce X. kvůli X.
8. Žalobce dále v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany poukázal na to, že z Ruska odjel 27. nebo 28. 2. 2022 na doporučení otce, aby nemusel jít do války. Tento konflikt odmítá. Přidal nějaké příspěvky na internet, pak je smazal. Dne 25. nebo 26. 2. 2022 se zúčastnil demonstrace v X., kterou označil za mírnou, neměl transparenty, občas něco vykřikoval. Šli směrem k X., ale žalobce uviděl policisty, rozhodl se, že dále nepůjde, odpojit se od ostatních demonstrantů a sledoval další průběh demonstrace, ale nic neviděl. Později si přečetl, že došlo k potyčkám s policisty. Rodiče poté žalobci zařídili, aby odcestoval z Ruska. Měl v plánu jet do Evropy, nicméně X. mu nabídl, aby jel do X. k X. Poté odcestoval do X. za kamarádem. Do České republiky přijel, protože zde žil dlouhodobě a má zde více kamarádů. Báł se řešit otázku pobytu, aby nebyl vyhoštěn. Advokát žalobci po propuštění z vazby poradil, aby požádal o mezinárodní ochranu, žalobce o této možnosti nevěděl. Ohledně zadržení policií uvedl, že byl X. a pracoval v obchodě, ale chtěl si přilepšit, tak se přes internet domluvil, že X. Někdo si v MHD všiml X. a zavolał na žalobce policii, žalobce poté byl dva měsíce ve vazbě do konání soudu. Do Ruska se vrátit nechce, protože by mohl být povolán do armády a zde má X. I nyní probíhá mobilizace, i když se o tom veřejně nemluví. Základní vojenskou službu neabsolvoval, byl na odvodu, ale odjel studovat do České republiky. Dříve se účastnil nějakých akcí na podporu Navalného, měl i nějaké protiválečné příspěvky na sociálních sítích, ale smazal je. V Rusku neměl problémy se státními orgány.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b)

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

11. Podle § 14 zákona o azylu, *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl z humanitárního důvodu.*
12. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
13. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu *se za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
14. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že v případě žalobce nelze hovořit o riziku pronásledování z důvodu uplatňování politických práv a svobod. Žalobce uvedl, že se zúčastnil jedné protiválečné demonstrace v X., kterou označil za mírnou a která měla 100 účastníků, od této demonstrace se však preventivně oddělil, jakmile uviděl policisty, přičemž policisté jej jako účastníka demonstrace ani nezaznamenali a o potyčce demonstrantů s nimi se dozvěděl až zpětně. Žalobce nezmínil žádné negativní důsledky své účasti na demonstraci, proto lze uzavřít, že z důvodu účasti na této demonstraci mu nehrozí pronásledování. Žalobce v žalobě poukazuje na to, že se zúčastnil demonstrací v X. i v České republice, přičemž k účasti na jakékoli demonstraci v České republice neuvedl nic bližšího. Je také obecně známo, že nejvýznamnější demonstrace na podporu Ukrajiny v České republice probíhaly během prvních týdnů invaze, přičemž v této době žalobce pobýval ve X. a do České republiky přicestoval až v listopadu 2022. Žalobce dále uvedl, že zveřejnil několik příspěvků na sociálních sítích, ale na radu svého otce je smazal. K tomuto soud konstatuje, že žalobce nezmínil sebemenší negativní reakce na tyto příspěvky a v této činnosti již nepokračuje. Žalobcova námitka, že mu v domovském státu hrozí perzekuce, pokud bude projevoval politické názory, představuje čistě hypotetické riziko pronásledování, nikoli reálné, proto není azylově relevantní. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004-79: „*Pokud žadatel o udělení azylu není vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů, resp. nemá z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach, popř. takové skutečnosti ve správním řízení vůbec netvrdí, pak nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., a to i přes skutečnost, že pochází ze země s nedemokratickým a autoritativním režimem, který zásadním způsobem diskriminuje a potlačuje opozici, resp. osoby zastávající politicky odlišné názory.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

15. Žalobce vyjádřil obavu z mobilizace s tím, že mu není známo, jestli byl nebo mohl být mobilizován. S touto žalobcovou obavou se žalovaný vypořádal dostatečně. Je obecně známou skutečností, že částečná mobilizace v Rusku prozatím skončila (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2024, č. j. 1 Azs 253/2023-33). Žalovaný své tvrzení podložil Informací Finské imigrační služby ze dne 31. 1. 2023, která rovněž potvrzuje, že mobilizace probíhající na podzim 2022 byla ukončena. Žalovaný postavil své rozhodnutí na tomto faktu a nelze od něj očekávat, aby předvídal případnou další mobilizaci a její případné důsledky pro žalobce. Žalobce v žalobě poukazuje na to, že je X., k tomuto však soud konstatuje, že v rámci poskytnutí údajů žalobce sdělil, že je ruské národnosti a má občanství Ruské federace, přičemž nikdy v rámci řízení nezmínil, proč by jeho částečně X. původ měl být azylově relevantní, tedy proč by měl být kvůli němu pronásledován.
16. Soud souhlasí se závěry žalovaného a jeho argumentací týkající se plnění branné povinnosti v obecné rovině, protože cituje řadu relevantních zdrojů, které na sebe logicky navazují. Zároveň pak připomíná, že žalobce v žalobě namítal obavy z mobilizace, která již byla ukončena. Žalobcova polemika s argumentací žalovaného se týká obecného vymezení branné povinnosti, přičemž žalobce nezpochybňuje zdroje, o které se žalovaný opřel v napadeném rozhodnutí, ale přesto žalovanému, kterým je Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, podsouvá odpovědnost za směřování zahraniční politiky státu a snaží se vzbudit dojem, že sám žalovaný vydává rozhodnutí o žalobcově nasazení do války. Soud tyto úvahy odmítá. K obecným pravidlům týkajícím se branné povinnosti žalovaný uvedl příklady Ukrajinců a Syřanů, kterým mezinárodní ochrana přiznána nebyla, přičemž žalobce v žalobě namítá rozdíl mezi účastí v armádě útočícího a bránícího se státu. Tento rozdíl však není azylově relevantní.
17. Odmítání vojenské služby samo o sobě nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, a to ani pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Odmítání základní vojenské služby však může být azylově relevantní, pokud se jedná o konkrétní vážné důvody (např. zdravotní, reálně projevené politické nebo náboženské přesvědčení), které však v případě žalobce z žaloby ani správního spisu nevyplývají. Branná povinnost je považována za legitimní požadavek každého státu kladený na jeho občany, jak plyne z ustálené judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004, ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015-30). Možnost trestního stíhání pro nenastoupení vojenské služby je azylově relevantním důvodem pouze tehdy, pokud je trestní sankce důsledkem toho, že se daná osoba odmítne účastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo že jí hrozí trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv (např. usnesení NSS ze dne 15. 6. 2016, č. j. 4 Azs 72/2016-29, či rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45).
18. Konstatování, že je v Ruské federaci plnění branné povinnosti a povinná vojenská služba v souladu s mezinárodním právem, není dostatečné, protože se nejedná o plnění branné povinnosti v regulární armádě demokratického právního státu, které by bylo v souladu s vnitrostátním i mezinárodním právem. Jak uvádí Informace OAMP ze dne 8. 3. 2023, Bezpečnostní a politická situace v zemi, „V průběhu invaze se ruské jednotky včetně jednotek Ruskem podporovaných samozvaných entit na ukrajinském území – Doněcké a Luhanské lidové republiky – dopustily řady činů, které jsou považovány a nyní i vyšetřovány jako

válečné zločiny (např. znásilňování, mučení, mimosoudní popravy, únosy). Na jejich vyšetřování se podílí mimo jiné Mezinárodní trestní tribunál spolu s ukrajinskými úřady.“ V případě Ruské federace je tedy nutné věnovat se plnění branné povinnosti podrobněji a nepostačuje konstatování, že její plnění nelze považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany.

19. Žalovaný by měl blíže posoudit, zda výkon povinné vojenské služby za daných okolností může pro žalobce představovat pronásledování nebo vážnou újmu. V této souvislosti žalovaný uvedl, že vyhlášená mobilizace byla již skončena a že jsou obavy žalobce předčasné, neboť v Rusku pobývají miliony mužů v žalobcově věku a situaci, kdy pouze zlomek z nich, pokud vůbec, absolvuje základní vojenskou službu. Tento závěr žalovaného však nemá dostatečnou oporu ve spisu.
20. Žalovaný přitom vycházel z Informace MZV ČR ze dne 24. 1. 2023, č. j. 13675/2022-LPTP, Návraty občanů Ruské federace, která popisuje situaci osob, které se vrací do Ruska po dlouhodobém pobytu na X. Žalobce pobýval na X. a v Rusku od konce roku X. do února 2022, svůj pobyt na X. však bližším způsobem nespecifikoval. Podle citované Informace nelze vyloučit, že k nějakému diskriminačnímu jednání může v jednotlivých případech docházet, což však nelze generalizovat. Informace OAMP ze dne 31. 10. 2022, Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí, Zacházení ze strany státních úřadů a monitoring sociálních sítí, se žádným způsobem nevyjadřuje k otázce výkonu vojenské služby a branné povinnosti. Z Informace OAMP ze dne 8. 3. 2023, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav: březen 2023, vyplývá, že *„[v] souvislosti s válkou dochází k omezování možností vycestovat do zahraničí.“* Informace se však nevyjadřuje k otázce výkonu vojenské služby a branné povinnosti.
21. Informace Finské imigrační služby ze dne 31. 1. 2023, Vyhýbání se odvodům během mobilizace, Návraty a mobilizace, se na rozdíl od ostatních zpráv o zemi původu věnuje branné povinnosti, byla však přeložena odpověď pouze na jedinou z otázek, které zpráva obsahuje. Jednalo se o následující otázku: *„Jak bylo se záložníky věkově způsobilými k vojenské službě, kteří se vrátili do Ruska ze zahraničí, zacházeno na hranici? Vyskytly se zprávy o mobilizaci na hranici?“* Zpráva uvádí, že *„právník Kutškin v článku uveřejněném dne 3. listopadu 2022 říká, že je nemožné s jistotou říci, zda je návrat do Ruska bezpečný pro ty, kteří uprchli do zahraničí. Kutškin uvádí, že navrátilci se jedinci nemohou být v tomto okamžiku odvedeni do armády, neboť tato kampaň skončila. Pokud bude rozhodnuto o pokračování této kampaně, mohou být předvoláni k odvodu, pokud splňují příslušná kritéria.“* Z uvedené zprávy tedy vyplývá, že dle vyjádření dotyčného právníka navrátilci nemohou být v tomto okamžiku odvedeni do armády, neboť kampaň skončila, žádným způsobem však na základě ní nelze posoudit, jak se situace v Ruské federaci bude vyvíjet dál a zda jsou obavy žalobce skutečně zcela neodůvodněné, pokud se jedná o povinnost absolvovat základní vojenskou službu.
22. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, *„[i]nformace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“* Soud shledal, že zprávy, na jejichž základu žalovaný posuzoval žádost žalobce, nejsou dostatečně relevantní. Žalovaný tak v dosavadním řízení nedostal své povinnosti zjistit dostatečně skutkový stav.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

23. Soud zároveň uvádí k rozsáhlé argumentaci žalovaného, že se žalobce domáhá ochrany, přestože právě země jeho původu způsobila situaci na Ukrajině, že tato skutečnost nemůže být v daném případě přičtena k tíži žalobce. Důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je nesouhlas s touto válkou, které se nechce účastnit. Žalovaný konstatoval, že žalobce by o mezinárodní ochranu nepožádal, pokud by měl možnost řešit svou situaci jiným způsobem. Soud však v této souvislosti poukazuje na to, že pokud by žalobce měl oprávnění k pobytu na území České republiky a nehrozil by mu přímo návrat do země původu, zřejmě by nebyly jeho obavy z vojenské služby a branné povinnosti natolik intenzivní. Skutečnost, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v okamžiku, kdy mu hrozí návrat do země původu, bez dalšího neznámá, že jsou jeho obavy z možného pronásledování nebo vážné újmy v souvislosti s výkonem vojenské služby a branné povinnosti na Ukrajině nedůvodné a že by tedy žalovaný neměl povinnost relevantní skutečnosti řádně posoudit.
24. Žalovaný tak v dosavadním řízení nedostal své povinnosti zjistit dostatečně skutkový stav. V dalším řízení bude na žalovaném, aby doplnil informace o zemi původu tak, aby bylo možné na základě nich posoudit, jaká je pravděpodobnost, že žalobce bude povolán do armády v rámci standardní branné povinnosti, která probíhá každoročně bez ohledu na konflikt na Ukrajině, přičemž si zároveň opatří podklady k posouzení otázky, nakolik hrozí, že by žalobce mohl, případně nemohl být nucen k účasti ve válce na Ukrajině. Bude-li hrozit účast ve válce na Ukrajině, posoudí žalovaný, zda žalobci nehrozí pronásledování ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. e) kvalifikační směrnice, případně vážná újma.
25. Žalobce dosud základní vojenskou službu nevykonal a žalovaný se nevěnoval otázce, zda bude žalobce povinen po návratu do země původu vykonat základní vojenskou službu a zda mu hrozí přímé zapojení do válečného konfliktu na Ukrajině. Napadené rozhodnutí je tudíž v tomto rozsahu nepřezkoumatelné. Žalovaný musí shromáždit dostatek podkladů týkající se povinnosti vykonat základní vojenskou službu v Ruské federaci a informace o tom, zda a za jakých podmínek dochází při jejím plnění k nasazení do bojů na Ukrajině. Teprve poté bude možné přezkoumatelně zhodnotit, zda žalobci hrozí v zemi původu pronásledování, případně vážná újma v souvislosti s výkonem vojenské služby. Jak plyne z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany může být za určitých podmínek také výkon vojenské služby, jestliže by mohl zahrnovat přímou či nepřímou účast žadatele na mezinárodních válečných zločinech, zločinech proti lidskosti, jiných vážných nepolitických zločinech nebo činech, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN (srov. rozsudek ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45). S ohledem na obsah správního spisu nemá žádnou oporu tvrzení žalovaného, že jsou žalobcovy obavy nedůvodné.
26. Žalobce dále uvedl v žalobě, že mu bylo X. sděleno, že byl poptáván odvodovými pracovníky, kteří zjišťovali jeho pobyt. Toto tvrzení soud považuje za nevěrohodné. Žalobce sdělil v rámci správního řízení, že mezi lety X. a X. střídavě bydlel na X. a v Rusku, přičemž v Rusku pobýval buď u X. v X., nebo u X. v X. Lze tedy předpokládat, že žalobcovi X. žijí X. X. se přestěhoval do X. ještě před zahájením řízení o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž během správního řízení se žalobce o odvodových pracovnících nikdy nezmínil. Není pravděpodobné, že by X. odvodoví pracovníci vyhledali v zahraničí a ptali se na X. Ohledně X. není jasné, jestli v Rusku je, či není, protože žalobce při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu zmínil, že X. v Rusku už nebydlí, v následující větě

ale řekl, že jeho X. si ještě musí v Rusku zařídit nějaké věci, než se přestěhuje do X. Žalobce neposkytl žádné podrobnosti ohledně času, místa, či průběhu návštěvy odvodových pracovníků, navíc se nezdá pravděpodobné, že od doby, kdy bylo zahájeno řízení o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu, byli odvodoví pracovníci schopni navštívit X. a ptát se na žalobcův pobyt.

27. Městský soud v Praze uzavírá, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisu a vyžaduje zásadní doplnění, proto soud zrušil napadené rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

28. O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „advokátní tarif“]. Žalobci náleží náhrada nákladů řízení za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení [ust. § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a podání žaloby [ust. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. K této částce je třeba připočíst 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu. Právní zástupce žalobce je plátcem DPH, proto soud přiznal k nákladům řízení částku odpovídající příslušné sazbě daně ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. a contrario. Náklady řízení tak celkem činí částku v celkové výši 8 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. dubna 2024

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.